

Arrest

nr. 236 658 van 9 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. HENDRICKX en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, wordt op 27 maart 2019 door de grensinspectie te Zaventem aangetroffen zonder passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van zijn verblijf blijken. Op dezelfde dag wordt hij vastgehouden in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats en verzoekt hij om internationale bescherming.

Op 18 april 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 9 mei 2019 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

Nadat aan verzoeker op 28 mei 2019 wordt meegedeeld dat een verder onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is en dat hij wordt toegelaten tot het grondgebied, beslist de commissaris-generaal op 9 juli 2019 opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Cabudare, gelegen in de provincie Lara. U bent christen.

In het begin van 2013 besloot u de oppositie te ondersteunen omdat u het niet eens was met de politieke situatie in uw land. U begon deel te nemen aan marsen en manifestaties. Naar aanleiding hiervan werd uw moeder bedreigd op haar werk. Ze zeiden haar dat ze niet mocht deelnemen aan marsen of manifestaties tegen de regering, en dat ze moest stemmen voor de regering, anders zou ze haar werk verliezen. Bovendien zeiden ze haar dat ze moest zorg dragen voor u, omdat u gezien werd tijdens de protesten.

U groeide eind februari 2014 door naar de functie van woordvoerder in uw urbanisatie in Cabudare. De buurtbewoners vertrouwden u, en u nam steeds meer taken op, zoals het opzetten van wegversperringen, communicatie met de politieke verantwoordelijken en organiseren van bijeenkomsten van buurtbewoners. In de zogenaamde 'guarimbas' waarbij wegversperringen werden opgezet, had u een leidende rol. U bevond zich vooraan bij de manifestanten en u gooide met stenen en flessen. De nationale garde reageerde hierop met traangas en schiet hagel. Gedurende twee weken waren er dagelijks protesten. In maart 2014 kwamen de nationale garde en de politie naar uw urbanisatie. Er was een lid van de nationale garde gewond geraakt en naar aanleiding daarvan wilden ze enkele leiders vragen stellen over wat er gebeurd was. U werd hierover gewaarschuwd door uw buur A. (...), een militair, waardoor u niet thuis was op dit moment. Daarnaast zei uw buur dat men bij de overheid wist over uw rol tijdens de 'guarimbas' en hij zei dat u moest oppassen. De 'guarimbas' gingen er steeds gewelddadiger aan toe, en u kon zich niet meer vinden in deze werkwijze. Eind mei 2014 stopte u uw engagement.

Vanaf het moment dat u stopte met uw actieve rol, werd u bedreigd door uw medemanifestanten. Ze zeiden dat ze u in de gaten hielden en dat u geen informatie mocht delen over de organisatie van de 'guarimbas'. Als u dat wel zou doen, dan zouden ze u iets aandoen. U besloot omwille van deze bedreigingen Venezuela te verlaten.

U verliet Venezuela in september 2014. U ging naar Colombia, waar u legaal verbleef als toerist. U reisde enkele keren naar Venezuela om uw legale status als toerist te kunnen behouden en verbleef er in jullie huis. In juli 2016 keerde u terug naar Venezuela om een werkvisum voor Colombia te verkrijgen. Dit visum werd u geweigerd. In november 2016 reisde u naar de Dominicaanse Republiek. U werd tweemaal geconfronteerd met een diefstal. Toen u genoeg financiële middelen had verzameld reisde u op 26 maart 2019 naar België vanuit Punta Cana.

U wilde doorreizen naar Barcelona, maar u werd in Zaventem tegengehouden door de luchthavenpolitie op 27 maart. U stelde naar Spanje te reizen voor toeristische redenen en om familie te bezoeken. U werd de toegang tot het Belgisch grondgebied geweigerd omwille van een onduidelijk reismotief. U besliste daarop om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie van uw vervallen paspoort, negen internetartikels, drie printscreens van een gesprek met uw moeder op facebook en zes filmpjes neer.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vast te stellen. U verklaarde dat u na verloop van tijd doorgroeide tot woordvoerder van de protesten in uw urbanisatie, samen met nog vier andere jongeren (CGVS, p. 8, 11-12). U verklaarde omwille van uw rol te worden bedreigd door de overheid (CGVS, p. 9, 16). Gevraagd naar hoe u werd bedreigd, verklaarde u dat de belangrijkste bedreiging die aan het adres van uw moeder was (CGVS, p. 16). Uw moeder werkte bij de overheid, met name de sociale zekerheid, en men had haar gezegd dat ze moest zorgen voor haar oudste zoon omdat geweten is dat hij deelneemt aan protesten (CGVS, p. 8). Bovendien mocht ze niet deelnemen aan marsen tegen de regering en moest ze regeringsgezind stemmen, zo niet zou ze haar werk verliezen (CGVS, p. 8). U stelde echter dat uw moeder ondertussen op pensioen ging en een maandelijks pensioen ontvangt (CGVS, p. 5), wat de ernst van deze voorgehouden bedreiging ondermijnt. Daarnaast haalde u aan dat een buur, die tevens militair was, wist dat u deel uitmaakte van de manifestaties, u zei dat uw naam gevallen was en dat u goed moest oppassen of u zou worden gevangen genomen worden (CGVS, p. 16). Deze uitspraak kan bezwaarlijk beschouwd worden als een bedreiging van de overheid, te meer omdat u zelf aanhaalde dat deze buur het beste met u voorhad (CGVS, p. 16). De woorden van uw buur kunnen niet beschouwd worden als een bedreiging van de overheid aan uw adres. Verder haalde u aan dat dezelfde buur u waarschuwde over een huiszoeking die zou plaatsvinden naar aanleiding van een gewond lid van de nationale garde tijdens de manifestaties (CGVS, p. 16). De politie zou enkele personen hebben willen verhoren in verband hiermee. Volgens uw verklaring is dit echter een excuus om u niet nerveus te maken (CGVS, p. 16). Dat de politie onderzoek zou willen doen naar een lid van de nationale garde die gewond geraakte is niet onaannemelijk. Volgens uw verklaringen werd er geen geweld gebruikt in uw huis, en u bent evenmin op de hoogte van geweld tegen anderen naar aanleiding van het bezoek (CGVS, p. 16). Het CGVS is van oordeel dat zulk feit niet kan worden beschouwd als een bedreiging aan uw adres. Ten slotte zou de overheid u bedreigd hebben tijdens manifestaties dat u zou worden gearresteerd en dat u zou worden berecht (CGVS, p. 16). In het kader van een manifestatie die, zoals u beschrijft, gewelddadig kon zijn, is het niet onaannemelijk dat de overheidsdiensten zeggen dat ze de manifestanten zouden arresteren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op geen enkele manier dat deze woorden rechtstreeks aan u gericht waren, in tegendeel zelfs, u verklaarde dat ze naar ons riepen (CGVS, p. 16). Al deze elementen in acht genomen moet worden geconcludeerd dat deze feiten niet beschouwd kunnen worden als voldoende ernstige bedreigingen aan uw adres.

Daarnaast zou u geconfronteerd zijn geweest met bedreigingen van uw voormalige medemanifestanten. Nadat u gestopt was met uw deelname van de protesten en wegversperringen, zeiden de anderen waarmee u de wegversperringen organiseerde dat u een lafaard was, en dat u moest oppassen om geen informatie te delen met anderen (CGVS, p. 9, 15). Dat men u zou waarschuwen om geen informatie te delen over de organisatie van de wegversperring is aannemelijk, gelet op hun actieve rol zouden er immers voor willen zorgen dat hun organisatie niet in het gedrang zou komen. Volgens uw verklaringen bedreigden ze u met fysiek geweld (CGVS, p. 15), nochtans hebben ze geen geweld tegen u gebruikt. In tegendeel, u werd steeds met respect door hen behandeld (CGVS, p. 15). U haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat ze u in een vlaag van euforie zouden slaan of u zouden doden (CGVS, p. 15). Dat u er steeds op werd gewezen geen informatie te delen en op te passen wat u deed, is geen bedreiging. U lijkt met uw bewoordingen de feiten zwaarder voor te stellen, aangezien het louter gaat om een waarschuwing. Deze feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofde.

Bovenstaande vaststellingen worden bevestigd door uw eigen acties.

U keerde tijdens uw verblijf in Colombia enkele keren terug naar huis, waarbij u de laatste keer ongeveer vier maanden verbleef in het huis waar u altijd heeft gewoond in Cabudare (CGVS, p. 10, 16-17). U verklaarde dat uw buur een informant was, die u op de hoogte hield of u veilig was of niet (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk herhaaldelijk zou zijn bedreigd door zowel de overheid en uw medemanifestanten, kan worden aangenomen dat u niet zou zijn teruggekeerd naar het huis waar u altijd had verbleven. Uw medemanifestanten en de overheid wisten immers waar u woonde. Dat u in dat geval zou vertrouwen op een buur die u op de hoogte hield, is evenmin aannemelijk. De door u aangehaalde feiten kwalificeren als pesterijen en psychologische terreur afkomstig van uw medemanifestanten in deze periode, is overdreven (CGVS, p. 17). Het is mogelijk dat ze u zeiden dat u geen collega meer was van hen, en dat ze vonden dat u laf was en niet verdiende dat u bij hen woonde (CGVS, p. 17). Dit kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige bedreiging, laat staan als pesterij of psychologische terreur.

Verder kan aan uw vrees om te worden opgepakt op de luchthaven in Venezuela geen geloof worden gehecht, aangezien u reeds verscheidene keren het land heeft verlaten met uw Venezolaans paspoort. Zo reisde u in september 2013 naar Madrid en in mei 2014 naar Lissabon, volgens uw verklaringen omdat u problemen had en omdat u een mogelijke vlucht uit het land wilde onderzoeken (CGVS, p. 3). Dat u reeds in 2013 en in 2014 de mogelijkheid had om in een Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit heeft nagelaten te doen, benadrukt eens te meer het niet-zwaarwichtig karakter van uw vluchtmotieven, te meer omdat uw verzoek om internationale bescherming vandaag op dezelfde motieven is gebaseerd. Bovendien kon u tijdens uw reizen naar Madrid, Lissabon en Colombia ongestoord het land verlaten en binnenkomen met uw paspoort, wat aantoont dat u bij de Venezolaanse overheid niet geseind staat als te arresteren persoon.

Daarnaast verklaarde u een normaal leven te willen dat u wilt blijven studeren en een vrij leven hebben (CGVS, p. 17). Doorheen het persoonlijk onderhoud maakt u een aantal keer melding van uw doel om in België te studeren, en dat u zelfs twijfelde om een studentenvisum aan te vragen (CGVS, p. 10, 17, 18). Dit wijst erop dat uw voorgehouden vluchtmotieven niet de voornaamste reden waren om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en benadrukt het economische karakter van uw vlucht uit Venezuela.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat noch de Venezolaanse autoriteiten noch uw voormalige medemanifestanten u zullen vervolgen bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. De door u aangehaalde vervolgingsvrees wordt derhalve niet gegrond bevonden.

Daarnaast kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent.

Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Hij vervolgt met een aantal theoretische beschouwingen over de beoordeling van de gegrondheid van een vrees voor vervolging aan de hand van een rapport van UNHCR en past de hierin naar voor geschoven principes als volgt toe op de situatie in Venezuela:

“De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel. Onderstaande objectieve landeninformatie van bronnen als de VN en Inter American Commission for Human Rights (IACHR) tonen aan dat burgers dagelijks het slachtoffer worden van deze situatie die volgens de voorspellingen enkel zal verergeren.

- Verzoeker is Venezuale ontvlucht omwille van de bedreigingen uitgaande van de overheid en niet zozeer van de voormalige medemanifestanten.

- Verzoeker vreest in geval van terugkeer gevangen genomen te worden, hij vreest tevens opsluiting aan de luchthaven. Verzoeker verduidelijkt dat het verschil op heden met de situatie voorheen (2013 - 2014 toen hij Venezuela uitreisde voor een vakantie in respectievelijk Madrid en Lissabon), erin bestaat

dat de Venezolaanse overheid nu een "zwarte lijst" heeft van mensen die gekant zijn tegen het regime. Voorheen kon hij inderdaad Venezuela makkelijk terug inreizen, omdat hij slechts voor een korte periode het land verliet voor vakantieovertrekken.

- Verzoeker haalt ook aan dat zijn paspoort zal vervallen en dat hij geen nieuw paspoort meer zal verkrijgen van de overheid. Als de situatie verergert, zal hij het land zeer moeilijk kunnen verlaten.

- Het is de wens van verzoeker gelet op zijn jonge leeftijd, om te kunnen studeren eens zijn verblijfsrecht geregulariseerd is. Het is niet omdat verzoeker alle opties om naar Europa te komen heeft overwogen, zoals ook een studentenvisum, dat hij geen motieven zou hebben om internationale bescherming te vragen.

Veiligheidssituatie

Cedoca stelt bij aanvang van de "COI Focus VENEZUELA Situation Sécuritaire, 29 avril 2018 (Update)" vast dat de veiligheidssituatie bijzonder complex en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig is "La présente recherche dresse un état de lieu de la situation sécuritaire au Venezuela qui est particulièrement complexe et volatile."² "D'après le Congressional Research Service (CRS), la situation politique risque de rester extrêmement volatile."³

De situatie wordt momeneel gekwalificeerd als pré-conflict maar het land riskeert binnenkort te imploderen en in een burgeroorlog of politieke oorlog verzeild te raken. "Le Venezuela est actuellement dans une situation de pré-conflict et le risque de guerre civile ne peut pas être exclu. Traversant une grave crise politique, économique et sociale, le pays semble au bord de l'implosion ou en "guerre politique".

Venezuela is het tweede meest gewelddadige land ter wereld, en hoofdstad Caracas de tweede gevaarlijkste stad. Het aantal geregistreerde gewelddadige moorden in Venezuela in 2016 is 10 keer hoger dan het gemiddelde op wereldniveau.⁴

Het geweld heeft een impact op het dagelijkse leven van de volledige bevolking:

"(...)"⁵

Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid of worden ze getolereerd door de overheid."

Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport "Situation of Human Rights in Venezuela" van IACHR van 31 december 2017 en het rapport "Venezuela, Les groupes mafieux et paramilitaire" van OFPRA van 22 november 2016 over de colectivos, criminele bendes en drugsbendes in Venezuela.

Hij betoogt dat iedereen die zich kritisch uit ten aanzien van het regime vervolging riskeert en onderbouwt dit met citaten uit het rapport "Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persécution in Venezuela" van Human Rights Watch van 29 november 2017 en het rapport "Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight" van UN Human Rights office of the high commissioner van juni 2018. Wat betreft de straffeloosheid in Venezuela, citeert verzoeker uit een persartikel van UN News Service van 22 juni 2018, getiteld "Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings'".

Inzake economische en sociale rechten stelt verzoeker dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Hij citeert vervolgens uit voornoemde rapporten van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR en meent dat deze informatie aantoont dat de volledige bevolking slachtoffer is. Vervolgens citeert hij ook specifiek met betrekking tot de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel en de gezondheidszorg uit dezelfde informatie van UN Human Rights office of the high commissioner en van IACHR. Aan de hand van de informatie van IACHR meent hij dat vrouwen en kinderen in het bijzonder worden geraakt.

Aan de hand van voornoemd rapport van IACHR betoogt verzoeker dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp. Voorts betoogt hij dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder wordt beperkt door ze afhankelijk te maken van loyaliteit aan de heersende partij en door corruptie. Hij citeert hierna nogmaals uit de voornoemde rapporten van IACHR en UN Human Rights office of the high commissioner.

Tevens laat hij gelden dat uit het rapport van UN Human Rights office of the high commissioner blijkt dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden.

Daarna laat verzoeker gelden dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of in het algemeen op burgers het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) niet in de weg staat, maar juist de gegrondheid van de vrees versterkt. Hij poneert dat voor de toepassing van het Verdrag van Genève geen gedifferentieerd risico moet worden aangetoond. Hij past deze beschouwingen als volgt toe:

"Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een kleine groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid.

*"Ainsi l'étude portant sur les données de 2015 indique qu'il n'y a plus de classes sociales en dehors de la dichotomie pauvre/non pauvre."*²⁷

*"Anyone with access to hard currency is able to live fairly well. That includes senior government officials and senior army officers for example, as well as private sector contractors with good relations with the government. The key is either to ensure an income in hard currency or to be well enough connected with people who control the very limited supply of official dollars to be able to obtain them at the official rate"*²⁸

Deze factoren, direct of indirect gelinkt aan de veiligheidssituatie, dwingen mensen het land te ontvluchten. Volgens UNHCR is voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond:

*"Les migrants vénézuéliens sont mus par une combinaison complexe de plusieurs facteurs liés directement ou indirectement à la sécurité: accès à un revenu, accès à l'alimentation, accès à la sécurité, accès aux services de santé,... (p. 27) "ECKE signale en outre que l'UNHCR a affirmé que des considérations relatives à la protection internationale sont devenues apparentes pour un nombre très significatif de Vénézuéliens."*²⁹

Vervolgens stelt verzoeker dat een persoon niet dient aan te tonen dat hij reeds vervolgd werd in het verleden en dat de vrees prospectief beoordeeld dient te worden, waarbij rekening moet worden gehouden met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe. Hij stelt dat de commissaris-generaal *in casu* besluit om geen bescherming toe te kennen op basis van ongeloofwaardigheid van wat al meegemaakt werd in het verleden en aldus onvoldoende de vrees naar de toekomst toe onderzoekt. Op basis van het profiel en de objectieve situatie in het land van herkomst dient de commissaris-generaal volgens verzoeker in te schatten wat er na terugkeer zou gebeuren.

Daarna voert verzoeker een theoretisch betoog over de link met een van de gronden van het Verdrag van Genève en stelt hij dat er in Venezuela sprake is van afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg dat er op grote schaal mensenrechtenschendingen zijn waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is. Hij citeert nogmaals uit het voornoemde rapport van IACHR. Aan de hand van het voornoemde rapport van IACHR en het rapport *"Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict"* van ICG van mei 2018 voert hij verder aan dat het geweld dient gezien te worden binnen de ontwikkeling van Venezuela onder Maduro naar een dictatuur waar alle macht in handen is van de uitvoerende macht, en in het bijzonder de president en het leger, met als gevolg de totale afbraak van de democratie en de rechtsstaat. Voor verzoeker is het duidelijk dat het regime aan de basis ligt van de huidige crisis en dat de mensenrechtenschendingen ten aanzien van de bevolking politiek gegrond zijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de principes van de bewijslast inzake het identificeren van een intern vluchtalternatief evenals de pertinentie en redelijkheid ervan, die bij de asielinstanties ligt. Hij is de mening toegedaan dat het voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) onmogelijk is om het geweld in Venezuela in kaart te brengen. Gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis het volledige land treft, kan volgens hem momenteel niet ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt overeenkomstig de voorwaarden van UNHCR.

Aangaande de geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel, betoogt verzoeker met citaten uit rechtspraak van de Raad en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), uit rapporten van UNHCR en uit de rechtsleer als volgt:

“Geloofwaardigheid mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag niet in de weg staan, zo stelt de RvV:

« (...) »³⁷

Zowel de neergelegde documenten als de verklaringen van verzoeker dienen in overweging genomen te worden bij het evalueren van hun geloofwaardigheid. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak M.A. tegen Zwitserland:

“(…)”³⁸

Zelfs wanneer verklaringen beschouwd worden als niet geloofwaardig dient rekening gehouden te worden met documenten gezien zij op zich kunnen volstaan om een realiteit van het risico aan te tonen. Zo besliste het Hof in I. t. Zweden:

« (...) »³⁹

In dezelfde zin stelt UNHCR dat een beoordeling van geloofwaardigheid gebaseerd dient te zijn op het geheel van bewijselementen,

“(…)”⁴⁰

Ten slotte dient aangestipt te worden dat vervolging onder het Vluchtelingenverdrag niet buiten kijf moet staan. Aangetoond dient te worden dat er een redelijke mogelijkheid bestaat dat een persoon slachtoffer wordt van vervolging:

“(…)”⁴¹

In dit kader dient eveneens gewezen te worden op het algemeen principe binnen het Vluchtelingenrecht van het voordeel van de twijfel. Dit principe erkent de moeilijkheden die verzoekers ondervinden bij het verzamelen van bewijsmateriaal ter ondersteuning van hun vrees. UNHCR stelt in dit verband:

“(…)”⁴²

“(…)”⁴³

De aangehaalde elementen dienen niet noodzakelijk op persoonlijke ervaring gestoeld te zij. Het lot van vrienden, familie of mensen behorende tot dezelfde groep kunnen de vrees aantonen:

“(…)”⁴⁴

Hieruit besluit verzoeker dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden en dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd genomen. Hij stelt naar waarheid zijn problemen tijdens het gehoor op het CGVS te hebben uiteengezet.

Ten slotte laat verzoeker, met verwijzing naar wat hij hierboven heeft uiteengezet, nog gelden dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 mei 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “Venezuela. Situation socio-économique” van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van bedreigingen die hij ontving van de overheid wegens zijn rol als woordvoerder bij de protesten in zijn urbanisatie en omwille van bedreigingen die hij ontving van medemanifestanten nadat hij zijn engagement als woordvoerder bij de protesten in zijn urbanisatie eind mei 2014 had beëindigd. Hij vreest tevens bij terugkeer te worden opgepakt op de luchthaven in Venezuela.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot bovenstaande vluchtmotieven op goede gronden oordeelt dat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat noch de Venezolaanse autoriteiten noch verzoekers voormalige medemanifestanten verzoeker zullen vervolgen bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit en dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsvrees dus niet gegrond is. Volgende pertinente motieven schragen dit oordeel op voldoende wijze:

"De door u aangehaalde vervolgingsfeiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade vast te stellen. U verklaarde dat u na verloop van tijd doorgroeide tot woordvoerder van de protesten in uw urbanisatie, samen met nog vier andere jongeren (CGVS, p. 8, 11-12). U verklaarde omwille van uw rol te worden bedreigd door de overheid (CGVS, p. 9, 16). Gevraagd naar hoe u werd bedreigd, verklaarde u dat de belangrijkste bedreiging die aan het adres van uw moeder was (CGVS, p. 16). Uw moeder werkte bij de overheid, met name de sociale zekerheid, en men had haar gezegd dat ze moest zorgen voor haar oudste zoon omdat geweten is dat hij deelneemt aan protesten (CGVS, p. 8). Bovendien mocht ze niet deelnemen aan marsen tegen de regering en moest ze regeringsgezind stemmen, zo niet zou ze haar werk verliezen (CGVS, p. 8). U stelde echter dat uw moeder ondertussen op pensioen ging en een maandelijks pensioen ontvangt (CGVS, p. 5), wat de ernst van deze voorgehouden bedreiging ondermijnt.

Daarnaast haalde u aan dat een buur, die tevens militair was, wist dat u deel uitmaakte van de manifestaties, u zei dat uw naam gevallen was en dat u goed moest oppassen of u zou worden gevangen genomen worden (CGVS, p. 16). Deze uitspraak kan bezwaarlijk beschouwd worden als een bedreiging van de overheid, te meer omdat u zelf aanhaalde dat deze buur het beste met u voorhad (CGVS, p. 16). De woorden van uw buur kunnen niet beschouwd worden als een bedreiging van de overheid aan uw adres. Verder haalde u aan dat dezelfde buur u waarschuwde over een huiszoeking die zou plaatsvinden naar aanleiding van een gewond lid van de nationale garde tijdens de manifestaties (CGVS, p. 16). De politie zou enkele personen hebben willen verhoren in verband hiermee. Volgens uw verklaring is dit echter een excuus om u niet nerveus te maken (CGVS, p. 16). Dat de politie onderzoek zou willen doen naar een lid van de nationale garde die gewond geraakte is niet onaannemelijk. Volgens uw verklaringen werd er geen geweld gebruikt in uw huis, en u bent evenmin op de hoogte van geweld tegen anderen naar aanleiding van het bezoek (CGVS, p. 16). Het CGVS is van oordeel dat zulk feit niet kan worden beschouwd als een bedreiging aan uw adres. Ten slotte zou de overheid u bedreigd hebben tijdens manifestaties dat u zou worden gearresteerd en dat u zou worden berecht (CGVS, p. 16). In het kader van een manifestatie die, zoals u beschrijft, gewelddadig kon zijn, is het niet onaannemelijk dat de overheidsdiensten zeggen dat ze de manifestanten zouden arresteren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen op geen enkele manier dat deze woorden rechtstreeks aan u gericht waren, in tegendeel zelfs, u verklaarde dat ze naar ons riepen (CGVS, p. 16). Al deze elementen in acht genomen moet worden geconcludeerd dat deze feiten niet beschouwd kunnen worden als voldoende ernstige bedreigingen aan uw adres.

Daarnaast zou u geconfronteerd zijn geweest met bedreigingen van uw voormalige medemanifestanten. Nadat u gestopt was met uw deelname van de protesten en wegversperringen, zeiden de anderen waarmee u de wegversperringen organiseerde dat u een lafaard was, en dat u moest oppassen om geen informatie te delen met anderen (CGVS, p. 9, 15). Dat men u zou waarschuwen om geen informatie te delen over de organisatie van de wegversperring is aannemelijk, gelet op hun actieve rol zouden er immers voor willen zorgen dat hun organisatie niet in het gedrang zou komen. Volgens uw verklaringen bedreigden ze u met fysiek geweld (CGVS, p. 15), nochtans hebben ze geen geweld tegen u gebruikt. In tegendeel, u werd steeds met respect door hen behandeld (CGVS, p. 15). U haalt geen enkel element aan waaruit zou blijken dat ze u in een vlaag van euforie zouden slaan of u zouden doden (CGVS, p. 15). Dat u er steeds op werd gewezen geen informatie te delen en op te passen wat u deed, is geen bedreiging. U lijkt met uw bewoordingen de feiten zwaarder voor te stellen, aangezien het louter gaat om een waarschuwing. Deze feiten zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in uw hoofd.

Bovenstaande vaststellingen worden bevestigd door uw eigen acties. U keerde tijdens uw verblijf in Colombia enkele keren terug naar huis, waarbij u de laatste keer ongeveer vier maanden verbleef in het huis waar u altijd heeft gewoond in Cabudare (CGVS, p. 10, 16-17). U verklaarde dat uw buur een informant was, die u op de hoogte hield of u veilig was of niet (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk herhaaldelijk zou zijn bedreigd door zowel de overheid en uw medemanifestanten, kan worden aangenomen dat u niet zou zijn teruggekeerd naar het huis waar u altijd had verbleven. Uw medemanifestanten en de overheid wisten immers waar u woonde. Dat u in dat geval zou vertrouwen op een buur die u op de hoogte hield, is evenmin aannemelijk. De door u aangehaalde feiten kwalificeren als pesterijen en psychologische terreur afkomstig van uw medemanifestanten in deze periode, is overdreven (CGVS, p. 17). Het is mogelijk dat ze u zeiden dat u geen collega meer was van hen, en dat ze vonden dat u laf was en niet verdiende dat u bij hen woonde (CGVS, p. 17). Dit kan echter bezwaarlijk beschouwd worden als een ernstige bedreiging, laat staan als pesterij of psychologische terreur.

Verder kan aan uw vrees om te worden opgepakt op de luchthaven in Venezuela geen geloof worden gehecht, aangezien u reeds verscheidene keren het land heeft verlaten met uw Venezolaans paspoort. Zo reisde u in september 2013 naar Madrid en in mei 2014 naar Lissabon, volgens uw verklaringen omdat u problemen had en omdat u een mogelijke vlucht uit het land wilde onderzoeken (CGVS, p. 3). Dat u reeds in 2013 en in 2014 de mogelijkheid had om in een Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar dit heeft nagelaten te doen, benadrukt eens te meer het niet-zwaarwichtig karakter van uw vluchtmotieven, te meer omdat uw verzoek om internationale bescherming vandaag op dezelfde motieven is gebaseerd. Bovendien kon u tijdens uw reizen naar Madrid, Lissabon en Colombia ongestoord het land verlaten en binnenkomen met uw paspoort, wat aantoonde dat u bij de Venezolaanse overheid niet geseind staat als te arresteren persoon.

Daarnaast verklaarde u een normaal leven te willen dat u wilt blijven studeren en een vrij leven hebben (CGVS, p. 17). Doorheen het persoonlijk onderhoud maakt u een aantal keer melding van uw doel om in België te studeren, en dat u zelfs twijfelde om een studentenvisum aan te vragen (CGVS, p. 10, 17, 18).

Dit wijst erop dat uw voorgehouden vluchtmotieven niet de voornaamste reden waren om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en benadrukt het economische karakter van uw vlucht uit Venezuela.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter pomen van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn vluchtmotieven, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela, waarmee hij echter de bevindingen van de commissaris-generaal niet ontcracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de Venezolaanse overheid nu een “zwarte lijst” heeft van mensen die gekant zijn tegen het regime, daar waar dat in de periode 2013-2014, toen hij Venezuela uitreisde voor een vakantie, niet het geval was, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij toont bovendien niet aan – en beweert zelfs niet – dat hij thans op deze “zwarte lijst” zou staan. Ook waar verzoeker stelt dat hij geen nieuw paspoort zal krijgen als zijn huidige paspoort verval, beperkt hij zich tot een loutere bewering. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of onredelijk is.

Waar verzoeker de commissaris-generaal nog verwijt zijn vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij in de toekomst persoonlijk een risico loopt om te worden vervolgd. Een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat hiertoe niet, wanneer daaruit – zoals *in casu* – niet kan blijken dat hij persoonlijk in Venezuela vervolgd wordt.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op zijn beweerde vrees voor de Venezolaanse overheid of voor zijn voormalige medemanifestanten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat deze vrees niet gegrond is.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie waaraan hij refereert in zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier en deze waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen.

De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de *‘carnet de la patria’*), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

“*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Dit motief wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de in het rechtsplegingsdossier aanwezige informatie niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN